

ENCONTRES APROXIMATUS DE POSTBOUESIA

LO POEMA AJUNTA PARAULES

LO POEMA AJUNTA PERSONES

5NA EDICIÓ: 29, 30 MARÇ 2025

**CENTRE D'ART DE LES TERRES DE L'EBRE LO PATI
AMPOSTA**

“Si nosaltres, però, ens poguéssim entendre amb el mosquit, advertiríem que també ell flota amb aquest pathos a través de la llum i sent que en ell vola el centre del món.”

Friedrich Nietzsche.

La imatge dels 5ens Encontres (sempre) Aproximatius de Postbouesia. Reverència versus irreverència. La relació de l'humor amb el plaer. Pau Casals a la Casa Blanca s'ajunta amb Wolf Vostell a la revista Fluxus 'Dé-coll/age'. Video-acústica, una escenografia de televisors, els improvisadors lliures filmats i projectats: Luis Lamadrid i Paco Utray. Les esquerdes que sonen (per sort): David Picó. Les preguntes difícils quan els amics se'n van: Paco Morales, una pel·lícula que busca rastres d'una vida. Una colla d'espectadors emancipats aproximant-se a un auto-concert perpetrat per ells mateixos: ells no saben que van en un autobús conduït pel Col·lectiu Free't i Arnau Millà. Una paella transicional que servirà per entrar en el "De sol a sol". Lo poema ajunta paraules. Lo poema ajunta persones. Tota la nit sonant i ressonant. Un nocturn de campanes: Llorenç Barber i Montserrat Palacios.

Anne Dufourmantelle: Elogio del riesgo; Corredor Mateos: *Converses amb Pau Casals*; David Picó: *Filosofia de la escucha: el concepto de música en el pensamiento de Nietzsche*; Dolors Miquel: *Mata'm Psicosis*; Ester Xargay: *Trenca-sons*; Francesc Tosquelles: *Funció poètica i psicoteràpia. Una lectura d' In Memoriam de Gabriel Ferrater*; Harpo Marx: *Harpo habla*; Jacques Rancière: *El espectador emancipado*; Llorenç Barber: *La ciudad y sus ecos*; Montserrat Palacios: *La estrategia doméstica*; Nelly Schnaith: *Paradojas de la representación*; Paco Morales: *Gairebé cent anys de soledat*; Peter Sloterdijk: Derrida, un egipci; Roland Barthes: *El plaer del text*; Tristan Tzara: *L'home aproximatiu*; Wolf Vostell: *Dé – coll/age, butlletí d'idees actuals*.

PROGRAMA: Dissabte i diumenge, 29 i 30 març.

17.30 h: **VIDEOACÚSTICA**- Luis Lamadrid, Paco Utray. Passi de maqueta i explicació del projecte.

18.30 h: **VOLUNTAT CONTRA LA TEMPESTA**: projecció del documental sobre l'artista Paco Morales amb Adolf Alcañiz i Miquel Àngel Marín (autors del documental), Javier Caballero, Mari Chordà, Àlvar Bonet, Eduard Carmona, Fermín Morales.

L'ESQUERDA QUE SONA: DES/CONCERT PER A INDIVIDU SOL: David Picó, concert parlat o parlament desconcertat.

L'ESPECTADOR EMANCIPAT: Col·lectiu Free't, Epy Figueroa, Arnau Millà, concert d'espectadors, concertat i emancipat.

22.00 h: **PAELLA DE TRANSICIÓ.** Menjar per a continuar els encontres i aproximar-nos al llindar de la post
Bouesia a mitjanit.

23.30 h: Què és un **"DE SOL A SOL"**? Què vol dir sonar tota la nit?
Introducció a la música nocturna. Llorenç Barber i Montserrat Palacios.

00:00h: **DE SOL A SOL:** un nocturn de campanes, veus i sacs de dormir fins que surti el sol. Llorenç Barber i Montserrat Palacios.

Lamadrid-Utray, videoartistes reconeguts en l'àmbit internacional i radicats a Madrid, presenten el projecte Videoacústica, un treball sobre l'escena de la improvisació lliure a l'Estat Espanyol.

En un principi, **Llorenç Barber** va compondre un concert per a les dos bandes d'Amposta i no va funcionar, tot eren inconvenients, no es va poder fer. En segon terme, es va proposar a **Llorenç i Montserrat Palacios** de fer un concert de ciutat amb les campanes del campanar de l'església de l'Assumpció d'Amposta i tampoc va funcionar, tot eren inconvenients, no s'ha pogut fer. En darrer terme, **Llorenç i Mont** han optat per un "De sol a sol", un passar-se la nit sonant campanes i instruments i veus al Centre d'Art Lo Pati. Natros venim del *Fracassart*, així que no ens ve de nou, l'escola de l'art és el fracàs. Però amb matisos. Igual com rebutgem l'èxit absolutista, tampoc no caurem en l'èpica del fracàs, tal com ensenyava Carles Hac Mor.

Llorenç Barber i Montserrat Palacios son dos dels grans desconstructors musicals del segle XX-XXI, al costat de grans artistes del so com Erik Satie, Kurt Schwitters, John Cage, Mauricio Kagel, Fluxus, ZAJ, Marianne Amacher, Conlon Nancarrow, Terry Riley, Eliane Radigue, Michael Nyman, Laurie Anderson, Carles Santos, Fatima Miranda, Brian Eno, Gavin Bryars, Heiner Goebbels...

Desconstrucció musical, en aquest cas, vol dir crear una música nova que adquireix significat sobre la base del seu context, i que reescriu i vivifica, de baix a dalt i de dalt a baix, la tradició.

Paco Morales és un artista de La Cava-Deltebre que ja no està entre nosaltres, va morir ara farà dos anys, als 74 anys. Amb una llarga trajectòria com a pintor i escultor, de la generació d'artistes relacionats amb el primer Llar i Mari Chordà, i amb escultura pública disseminada per les terres de l'Ebre. Quines "preguntes difícils" (Eva Franch) ens farem els amics que l'estimàvem a ell i al seu treball d'artista? Quin és el rastre que deixa Paco en aquest món? Què és i què significa la memòria? Diuen que la memòria depèn del viu que està qui recorda. Quant més vius estiguem, més recordarem a Paco. Ell ens va animar en vida, ara l'animarem nosaltres a ell.

David Picó és un artista de l'escriptura, la filosofia i la música. Davant de les estretors, les rigideses i els dogmatismes, a ell se li apareix la jovial poesia, els corrosius de la qual el porten al beneït humor. Paraula que sona i sonoritat que fuig per l'esquerda de la ironia que estava la insuportable duresa de la realitat imposada i impostada. I desfà el discurs pretesament inamovible. Canta sempre que pot, mut, sota l'aigua o a l'escenari: sembles un borinot dins d'un pot! Els textos poètics que deixa anar no aspiren ni a poemets ni a poemots, més aviat són poemuts: poemes callats que parlen pels descosits o, millor, per les esquerdes del llenguatge. És autor d'un dels grans i pocs llibres escrits sobre Nietzsche i la música: "Filosofia de la escucha. El concepto de música en el pensamiento de Friedrich Nietzsche" (Crítica). David Picó és doctor en filosofia i ciències de l'educació per la Universitat de Barcelona. Discjòquei, músic (lidera tres projectes musicals), guionista i fan de l'escalivada. Deixeu-lo sol a David amb l'esquerda que sona.

El **Col·lectiu Free't** es pela de "free't" a Lleida. Enmig d'un clima extrem com és el de la música catalana, tan unilateral, adotzenada i plena de manies puritanes, han sortit elles i ells amb ganes de fusionar-se en temperatura de creació, d'intoxicar-se uns dels altres, d'abandonar-se i d'abandonar cadascú, encara que sigui per moments, el seu text disciplinari i crear a l'ensem un hipertext in-disciplinari, això és, una obra rabiosa que pega i fuig, que escapa de marcs mentals prefabricats i que, mai més ben dit, pixa fora de tes(x)t. Actrius, ballarines, músics, artistes plàstics pintant so i dibuixant gestos i escopinant paraules, on s'ha vist això en un escenari català?

Des de fa un temps flirtegen amb el 'happening' que és el mateix que dir que es deixen seduir pel concepte d'espectador emancipat.

